

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/215/2019                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1713213218                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.11.2020                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Svetlovská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2020:1713213218.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T.. T.G. I., bývajúcej v X., G. XXX, zastúpenej spoločnosťou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, proti žalovanej Obci Budmerice, so sídlom v Budmericiach 534, zastúpenej Mgr. Jánom Longauerom, advokátom so sídlom v Trnave, Hlavná 31, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 37 Cpr 1/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2019 sp. zn. 7 CoPr 8/2018, takto

### rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom (v poradí druhým) z 12. januára 2017 č. k. 37 Cpr 1/2013 - 334 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede z 19. marca 2013 a náhrady mzdy a priznal žalovanému plnú náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaná prijala nový organizačný poriadok označený ako Príloha č. 2/2013 Organizačného poriadku a personálneho obsadenia Obecného úradu Budmerice, ktorý bol predložený obecnému zastupiteľstvu 16. marca 2013, v rámci ktorého bola zrušená pracovná pozícia riaditeľky Centra sociálnych služieb Budmerice, v dôsledku čoho sa žalobkyňa stala nadbytočným zamestnancom. V dôsledku toho žalovaná skončila so žalobkyňou pracovný pomer výpoveďou z 19. marca 2013 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktorá výpoveď bola pred daním výpovede 18. marca 2013 prerokovaná so zástupcom zamestnancov. Ďalej zistil, že žalovaná si splnila aj ponukovú povinnosť a tým, že žalobkyňa nebola ochotná prejsť na iné ponúknuté vhodné voľné pracovné miesto zdravotnej sestry, bola splnená hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede. Konštatoval, že v konaní nezistil, že by žalovaná v rozhodnej dobe prijala nového zamestnanca s rovnakou alebo obdobnou pracovnou náplňou akú mala žalobkyňa, keď mal preukázané, že časť pracovnej náplne žalobkyne bola obsahovo takmer identická ako pracovná náplň zamestnankyne G. a z jej výpovede vyplynulo, že tieto pracovné činnosti vykonávali spoločne a vo výkone týchto pracovných činností naďalej pokračovala pani G. a v časti starosta obce. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že žalobkyňi bola daná platná písomná výpoveď a

žalovaná splnila všetky podmienky pre rozviazanie pracovného pomeru so žalobkyňou výpoveďou a žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 15. mája 2019 sp. zn. 7 CoPr 8/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a namietané odvolacie dôvody vyhodnotil ako neopodstatnené. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že Centrum sociálnych služieb Budmerice je organizačným útvarom subjektu žalovaného bez samostatnej právnej subjektivity. Uviedol, že aj keď boli v konaní doložené zriaďovacie listiny Centra sociálnych služieb z 1. januára 2007 a 23. júna 2008, z obsahu ktorých vyplýva zriaďovateľ Centra (obecné zastupiteľstvo v Budmericiach), organizačné zložky, sídlo, IČO, forma hospodárenia, dátum zriadenia, predmet činnosti a štatutárny orgán (starosta obce), vo veci je (bez zaoberania sa rozporom zriaďovacej listiny s ustanovením § 13 ods. 3 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení) nesporné, že proces právne perfektného zriadenia rozpočtovej organizácie obce v zmysle zákona č. 523/2004 Zb. o rozpočtových pravidlách verejnej správy nebol nikdy dovŕšený zápisom v registri organizácií vedenom Štatistickým úradom Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu (§§ 19 až 21 zákona č. 540/2001 Z.z.). Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že prácu zamestnancov obecného úradu (vrátane žalobkyne) riadil v danom čase starosta a tento bol aj oprávnený rozhodovať o organizácii obecného úradu, o počte zamestnancov, o ich pracovných činnostiach, vydávať pracovný poriadok, organizačný poriadok obecného úradu a informovať obecné zastupiteľstvo o vydaní a zmenách organizačného poriadku obecného úradu. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že rozhodnutím o organizačnej zmene bolo v danom prípade vydanie nového Organizačného poriadku zo 16. marca 2013 starostom obce, ktorý bol obecným zastupiteľstvom len zobrať na vedomie. Odvolací súd ďalej uviedol, že rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce alebo o iných organizačných opatreniach nie je právnym úkonom v zmysle ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka a pretože nejde o právny úkon, nie je možné rozhodnutie zamestnávateľa samo osebe preskúmať z hľadiska platnosti v zmysle zásad uvedených v §§ 37 až 40 Občianskeho zákonníka a súd sa môže zaoberať len tým, či takéto rozhodnutie bolo skutočne prijaté. Za nedôvodné posúdil námietky žalobkyne odôvodnené tým, že žalovaná nedodrжала časovú chronológiu jednotlivých hmotnoprávných podmienok výpovede, keď mal za preukázané, že žalovaná prijala rozhodnutie o vykonaní organizačnej zmeny, dôsledkom ktorej bolo zrušenie pracovnej pozície riaditeľky Centra sociálnych služieb 16. marca 2013 vydaním nového Organizačného poriadku starostom obce, o ktorom informoval obecné zastupiteľstvo na jeho zasadnutí 16. marca 2013, 18. marca 2013 písomne požiadala zástupcu zamestnancov o prerokovanie výpovede danej žalobkyni z dôvodu organizačných zmien a 19. marca 2013 žalobkyni doručila výpoveď z pracovného pomeru.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Dovolateľka uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa nevysporadúva so všetkými relevantnými skutočnosťami, preto je aj nedostatočne odôvodnené. V tejto súvislosti dovolateľka namietala, že nie je zrejmé, či sa odvolací súd dostatočne zaoberal správnosťou postupu žalovanej pri splnení materiálnych náležitostí výpovede pre nadbytočnosť zamestnanca pri uskutočnení organizačnej zmeny, správnosťou časovej chronológie organizačnej zmeny uskutočnenej žalovanou, riadnym prerokovaním výpovede a správnosťou splnenia ponukovej povinnosti. Mala za to, že tieto otázky neboli odvolacím súdom dostatočne vyriešené. Žalobkyňa zároveň rozhodnutiu odvolacieho súdu vytykala, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď odvolací súd nesprávne vyhodnotil, že rozhodnutie o organizačnej zmene, ktoré prijal starosta obce a na jeho základe vydaný organizačný poriadok sú platné a boli prijaté na to oprávneným subjektom. Uviedla, že rozhodnutie o organizačnej zmene nie je možné považovať za písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo jeho orgánu. Bola názoru, že rozhodnutie zamestnávateľa alebo jeho orgánu o organizačnej zmene, ktorým má byť zrušené pracovné miesto z dôvodu nadbytočnosti nie je oprávnený prijať starosta obce ale obecné zastupiteľstvo. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe

vyhovel, resp. rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa vyvodzujúc svoje dovolanie z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nedostatočné zistenie skutkového stavu a neunesenie dôkazného bremena na strane žalovanej ohľadom preukázania splnenia ponukovej povinnosti.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať

sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že Centrum sociálnych služieb Budmerice je organizačným útvarom subjektu žalovanej bez samostatnej právnej subjektivity, nakoľko proces právne perfektného zriadenia rozpočtovej organizácie obce nebol nikdy dovŕšený zápisom v registri organizácií vedenom Štatistickým úradom Slovenskej republiky a preto prácu zamestnancov obecného úradu riadil v danom čase starosta a tento bol aj oprávnený prijať rozhodnutie o organizačnej zmene a to vydaním nového Organizačného poriadku. K časovej chronológii jednotlivých hmotnoprávných podmienok výpovede odvolací súd uviedol, že žalovaná prijala rozhodnutie o vykonaní organizačnej zmeny, dôsledkom ktorej bolo zrušenie pracovnej pozície riaditeľky Centra sociálnych služieb 16. marca 2013 vydaním nového Organizačného poriadku starostom obce, o ktorom informoval obecné zastupiteľstvo na jeho zasadnutí 16. marca 2013, 18. marca 2013 písomne požiadala zástupcu zamestnancov o prerokovanie výpovede danej žalobkyni z dôvodu organizačných zmien a 19. marca 2013 žalobkyni doručila výpoveď z pracovného pomeru. Odvolací súd sa zároveň riadne vyporiadal s namietaným hodnotením dôkazov, keď vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že súd prvej inštancie pri vykonávaní a vyhodnotení vykonaného dokazovania postupoval v súlade s § 185 a nasl. C.s.p. a námietkou o rozpore vo výpovedi svedkyne X. sa nezaberal z dôvodu, že žalobkyňa v podanom odvolaní

nenamietala skutkové a právne závery súdu prvej inštancie o splnení ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, ktorý 19. marca 2013 žalobkyňa ponúkol z hľadiska jej kvalifikácie a praxe vhodné pracovné miesto zdravotnej sestry a ktorú skutočnosť potvrdila samotná žalobkyňa na pojednávaní 24. januára 2014. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

18. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

19. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v dovolacom konaní (II. ÚS 78/05).

20. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

21. Pokiaľ dovolateľka vyvodila prípustnosť podaného dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, tak v tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že táto - právne relevantná otázka v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. musí byť procesnou stranou (dovolateľom) v dovolaní vymedzená jasným, určitým, konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania. Dovolateľka však v rámci tohto dovolacieho dôvodu v dovolaní vyššie uvedeným spôsobom

nešpecifikovala, ktorá konkrétna, z hľadiska tohto sporu relevantná právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, eventuálne spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli.

22. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, pretože ak by k tomu pristúpil, dopustil by sa procesne neprípustného dovolacieho prieskumu, ktorý by bol (všeobecne) v zjavnom rozpore s novou koncepciou právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nastolenou prijatím aktuálneho procesnoprávného predpisu - Civilného sporového poriadku, a zároveň takýto neprípustný dovolací prieskum by sa (konkrétne) prial i cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

23. Dovolací súd preto konštatuje, že ani dovolací dôvod, ktorý dovolateľka uplatnila podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nie je daný.

24. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľky uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. a dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

25. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 C.s.p. by mala (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne reálne trovy dovolacieho konania nevznikli a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.